

Chiếc Dù Xanh

Vậy là cơn mưa đầu mùa đã đổ xuống sân trường ĐH Bách khoa mấy tháng nay khô nắng. Hơi muộn màng phải không anh? Còn với em, nó rất muộn so với một lời hò hẹn...

Sáng nay, khi em đang ngồi học ngoài bãi cỏ cạnh B4, bất ngờ mưa đổ xuống mà chẳng cần một chút mây đen báo trước. Cả một nhóm sinh viên lúp xúp thu dọn sách vở rồi chạy vào tiền sảnh. Em cũng thế.

Không còn ai ôm tài liệu giúp em nữa, không còn ai lấy cái bìa sơmi che mưa cho em nữa, cũng không còn ai giúp em mang dù ra nữa... Không ai hết, chỉ một mình em ướt nhem đứng chỗ tiền sảnh, lạnh và ngỡ ngàng, thấy nhớ và tiếc da diết. Anh ơi, mưa đầu mùa, không anh!

Mưa đầu mùa năm nay, không biết dân Bách khoa có còn râm ran đồn đại chuyện một đôi sinh viên rất “tình cảm... lạnh” như của hai năm trước không anh nhỉ? Đôi tình nhân thích đi dưới trời mưa, cùng che chung chiếc dù màu xanh biển. Họ bình thân đi giữa những con đường nhỏ, những tàn cây to, những hoa vàng và lá li ti rơi, giữa hương ngọc lan trong mưa mà vẫn thoang thoảng ngát thơm.

Nhìn họ xem, cô gái khẽ tựa đầu vào vai chàng trai, còn chàng trai, một tay cầm dù, một tay khoác tay người yêu, họ không nói gì, chỉ mỉm cười, nụ cười không chịu nằm yên trên môi mà trên cả hai đôi mắt rạng ngời hạnh phúc nữa.

Nhìn họ mà xem, thấy bình an khôn tả. Có kẻ đồn đôi tình nhân bị điên, có kẻ lại hâm mộ sự lãng mạn đó, lại có người nói đôi tình nhân mê phim “cổ điển”. Nhưng rốt cuộc thì không ai biết chính xác tại sao họ lại làm chuyện “khác người” đó, kể cả anh và em...

Chiếc dù màu xanh và em tựa vào vai anh trên những con đường Bách khoa ngập mưa trắng xóa. Anh hỏi, sao em không chọn màu đỏ cho ấm áp? Không có sự ấm áp nào bằng bờ vai anh cả. Sao em không chọn màu đen cho hợp cảnh? (!) Thôi anh ạ, em chỉ muốn chúng mình cùng đi dưới màu của bình yên...

Vậy mà, năm thứ ba này, Bách khoa không còn đôi tình nhân dù xanh nữa, chỉ còn em, một mình em, muốn lang thang tìm lại chút hơi ấm xưa, không, muốn lao vào trong mưa để không ai biết rằng em đang khóc, đang bàng hoàng như ngày nào thầm gọi: Anh ơi...

Anh, mưa đầu mùa đã đến rồi đó, anh có hay? Chiếc dù màu xanh ngày xưa của anh và em vẫn nằm im trong ngăn tủ, bởi em vẫn nhớ lời hứa cùng che dù cuối mùa mưa trước. Chiếc dù nằm đó, mong chờ những giọt mưa lúc xối xả mà nồng nàn, lúc li ti lãng mạn. Chiếc dù vẫn đang chờ ai đó bật lên để được nghe những hoa vàng cuối mùa trước rơi xơ xác, nghe lá lìa cành bay từng đợt ướt đầm và yếu mềm.

Chiếc dù đang nhớ những lối đi giữa hai bãi cỏ xanh ngập nước, dân Bách khoa vẫn nhớ đôi tình nhân che chiếc dù xanh lãng mạn, em vẫn nhớ một hơi ấm không màu đỏ nào bằng. Còn anh, anh có nhớ, dù chỉ nhớ, một chút bình yên...